

The art of feelings in symbolic form

When we reflect upon paintings by Papia Ghoshal two major tendencies are revealed to us. First, we can observe remarkable continuity with Indian tradition of painting, which is rooted in artist's personality and secondly, we locate her works in the context of contemporary world art. And that is a timely perspective.

Appreciation of Papia Ghoshal's vibrant colours, for example, reminds us of bright, particularly pastel and crimson tones of historical Pallava dynasty paintings or intense colour-tones of Ajanta murals. Painter Ghoshal does not repeat or imitate. What we have in mind here is the tradition embedded in artist's soul.

We appreciate Papia Ghoshal's sense of plasticity and her work with form since we recognise long Indian tradition of sculpture and relief plastic, a part of Indian cave architecture as in the temple at Tanjore and in other locations. We can equally value the dynamic compositions of her female figures and dance elements, which again are to be found in the history of Indian art, e.g. in representations of Shiva absorbed in cosmic dance or in images of female temple dancers. Erotica is also deeply rooted in Indian art as evident, for example, from sculptures in Konarak, a temple dedicated to the God of Sun. We mention these facts to point out deep aesthetic roots of Papia Ghoshal's philosophy of painting in the history of Indian art. Only then we will understand that her works are not driven by a fashion.

In paintings of Papia Ghoshal we are moved by transcendental knowledge, or jnana in Sanskrit. The viewer gets pleasure from eternal life, as the fourteenth mantra goes. We experience a state of fulfilment, or Samadhi, when mind is detached from material activities and we are able to perceive our self by the pure mind alone. The colours on canvasses of our painter are full of energy since cosmos is full of energy according to tantrism.

Reflecting on Papia Ghoshal's works in the context of contemporary world art we conclude that they are, in the words of American art historian Susanne Langer, representations of feelings in symbolic form where music has an important role to play in painting. We can find tonal analogies to emotional life in the works of our painter. American aesthetics also helps us to understand values of so called virtual time in paintings of Papia Ghoshal.

Her paintings form a part of world postmodernist movement, which bears features defined by French philosopher Lyotard as emphasis on plurality and experiment. Moreover, we stress two other qualities of artistic thought in the works of our painter: heterogeneity and incommensurability. And also graciousness which presumes experimentation and demands representation of the invisible. Post-modern aesthetics and philosophy is after all closely linked to Indian philosophy, transcending it at the same time towards disciplining of senses.

Prof. PhDr. Miroslav Klivar, CSc.
Prague University of Art

Umění symbolických citů

Přemýšlíme-li nad obrazy malířky Pápije Ghošálové, můžeme sledovat dvě hlavní tendence: jednak sledujeme hlubokou souvislost s vývojem malířství Indie, které je zakořeněno v osobnosti umělce, jednak zařazujeme tuto tvorbu do kontextu současného světového umění. A to je pohled aktuální.

Když hodnotíme například zářivé barvy v obrazech Pápije Ghošálové, jistě si připomeneme z historie zářivé barvy v malířství dynastie Pallavovců, zejména pastelové a karmínové tóny, nebo si připomeneme jasné a živé tóny v malbách v jeskyních v Adžantě, atd. Malířka Ghošálová nic neopakuje, nic nenapodobuje, my máme na mysli tradici, která je živá a která tkví v duši umělce.

Oceňujeme plastickou modelaci, smysl pro plastičnost v obrazech Pápije Ghošálové, neboť známe dlouhou tradici reliéfů a sochařství Indie, ve skalních jeskyních Indie, například v chrámu v Taňčávúru a jinde. Stejně tak můžeme ocenit u naší malířky pohybové hodnoty v jejích kompozicích ženských postav, motivy tance, neboť s tím se rovněž setkáváme v dějinách indického umění, například v Konáraku, v chrámu zasvěceném bohu Slunce. Uvádíme tato fakta z toho důvodu, abychom upozornili na hluboké estetické kořeny filosofie malířství Pápije Ghošálové vyplývající z dějin indického umění. Jedině tak pochopíme, že u ní nejde o módní styl.

V malířství Pápije Ghošálové nás uchvátí transcendentální poznání – v sanskrtu zvané džňána. Divák se těší z věčného života, jak se praví ve čtrnácté mantrě. Prožíváme vnitřní vytržení ve stavu dokonalosti zvaném samádhi, kdy mysl je odpoutána od všech hmotných činností, kdy máme schopnost nazírat na své já prostřednictvím čisté mysli. Barevnost v obrazech naší malířky je plná energie, neboť kosmos je plný energie podle tantrismu.

Když uvažujeme o kontextu malířství Pápije Ghošálové se současným světovým uměním, můžeme konstatovat s americkou teoretičkou umění Susanne Langerovou, že jde o zobrazení symbolických forem citu, kdy hudba hraje velkou úlohu v obraze. Hovoříme u naší malířky o tónových analogiích citového života. Americká estetika nám pomáhá pochopit také hodnoty tzv. virtuálního času v malířství Pápije Ghošálové.

Malířství Pápije Ghošálové patří do hnutí světového postmodernismu. Vyznačuje se rysy, které formuloval francouzský filosof a estetik Lyotard, když zdůrazňuje pluralitu a experiment v tomto umění. Zdůrazňujeme také u naší malířky dvě hodnoty uměleckého myšlení: heterogenitu a nesouměřitelnost. A také vznešenost předpokládající experimenty a požadující zobrazení neviditelného. Tato postmoderní estetika a filosofie konec konců souvisí těsně s filosofií Indie a současně ji překračuje směrem k ovládnutí smyslů.

Prof. PhDr. Miroslav Klivar, CSc.
Pražská umělecká universita